

DE KWESTIE

Zr. Ms. Zeeleeuw, een van de drie huidige Nederlandse onderzeeboten van de Walrus-klasse en 34 jaar in dienst, hier afgemeerd in Rotterdam.
FOTO ANP/HH

OPINIE Anouk van Brug

Bouw die onderzeeërs op Nederlandse werf

Grote kans dat Nederland vier onderzeeërs in Frankrijk gaat bestellen. Dat de Nederlandse industrie de mega-order van 4 à 6 miljard dan misloopt, kan Anouk van Brug niet bevatten. „Hoe kun je van de NAVO verwachten voor Nederland te kiezen als Nederland dat zelf niet eens doet?”

Nederlanders zijn al eeuwen een sterk zeevarend volk. We hebben beroemde zeehelden voortgebracht. Mannen als Michiel de Ruyter en Piet Hein hebben onze geschiedenis gevormd. Zij kozen voor Nederland.

De Nederlandse marinemannen en -vrouwen zijn waardige opvolgers, de bemanning van de Walrus als onderzeeboot voorop. Decennia was de Walrus als onderzeeër koploper in de wereld, maar hij is toe aan vervanging.

Nu we moeten kiezen wie onze nieuwe onderzeeërs mag bouwen, lopen we tegen ons zelfopgelegde anti-protectionisme aan. Het is niet populair om voor jezelf te kiezen, terwijl in dit geval kiezen voor Nederland zorgt voor een versterking van onze marine en een versterking van de Europese defensie.

De goedkoopste

De miljardenorder voor nieuwe onderzeeërs gaat gepaard met veel controverse. We kiezen niet voor de beste onderzeeër, maar voor de goedkoopste. In een tijd waarin oorlog op ons continent gaande is, een ongekende fout. Wat helaas past in een langere weg van Nederlandse mislukkingen in Europa waar wij niet voor

onszelf kozen. De beste onderzeeër komt uit Nederland, dus maak die keuze!

Te lang geleund

NAVO-bondgenoten hebben veel te lang geleund op de militaire slagkracht van de Amerikanen, daar zijn we het in Nederland inmiddels wel over eens. Maar die eensgezindheid verdwijnt als sneeuw voor de zon als de portemonnee getrokken moet worden. Ja, we willen gaan voldoen aan de 2%-norm, maar we vergeten – of nog erger: we zijn niet bereid, om dat geld hier uit te geven. In Nederland.

Het wordt tijd om als Nederland voor Nederland te kiezen. Zo krijgen we niet alleen de beste onderzeeër, maar we houden ook nog eens vier tot zes miljard euro aan Nederlands belastinggeld in Nederland. In onze economie.

Door te kiezen voor Nederlandse kwaliteit, kiezen

we ook voor Nederlandse kennis en kunde. Als je als NAVO en als Europa een sterke militaire macht wilt zijn, heb je een sterke defensie-industrie nodig. Dat betekent dat Europa niet afhankelijk moet zijn van een enkele Franse of Duitse aanbieder, maar dat er ruimte is voor specialisatie. Dus moeten we deze kennis in Nederland behouden. Je krijgt er een sterker gewortelde marine van. Een sterke Nederlandse marine is goed voor de NAVO.

Oorlog in Europa laat zien dat inter-

nationale *soft power* onvoldoende is om ons veilig te houden. Het is aan politici om wakker te worden en ons trots te maken. In een tijd waarin de politiek steeds verder van de mensen af komt te staan kan trots op onze marine, op onderzeeërs uit het land van De Ruyter, een brug zijn.

Kiezen

De miljardenorder voor nieuwe onderzeeboten is voor Nederland de keuze tussen het verdwijnen van kennis uit Nederland of het versterken van de positie van de Nederlandse marine op het wereldtoneel. Voor een zeevarend volk als Nederland met de ambitie een centrale plek op te eisen in de wereld is die keuze niet moeilijk.

Als wij niet kiezen voor Nederland, wie dan wel?

Anouk van Brug is kandidaat Europarlementariër namens de VVD en expert internationale en digitale veiligheid.

door
Mischa
van Diepen

IN HET VIZIER

Veiligheidspuzzel

Wie Volodimir Zelenski in zak en as verwachtte, kwam zondag bedrogen uit. Tijdens zijn persconferentie ter gelegenheid van twee jaar invasie stonden de gezichten in de zaal ernstiger dan dat van man op het podium. De president blijft de overwinning prediken. „Ik ben onlosmakelijk verbonden met de burgers van Oekraïne en zo probeer ik te communiceren: door de waarheid te spreken.”

De geboren entertainer gebruikte vragen van journalisten als ingrediënten voor zijn eigen cocktail en viel terug op termen als 'sleuteljaar'. Het sleuteljaar 2024 bepaalt de 'vorm waarin deze oorlog zal eindigen'. Het is het jaar van cruciale verkiezingen in de VS. Maar plots heet 2024 ook een 'sleuteljaar' voor Rusland, dat zijn raketten uit Noord-Korea en Iran moet halen. „Zij hebben grote tekorten.”

In aanloop naar Zelenski's entree werden auto's buiten het hotel driftig gemaand door te rijden. Beveiligers trokken de ondergrondse conferentiezaal strak. Over de locatie mochten journalisten pas achteraf berichten. De line-up leek mij een vreselijke veiligheidspuzzel: vóór Zelenski trok haast de voltallige regering over het podium. Alsof je heel Volendam optrommelt om de zaal op te warmen voor Jan Smit.

Zelenski's machtige stafchef preekte over het Oekraïense vredesplan waar Rusland kan tekenen bij het kruisje en de mystieke chef van de militaire inlichtingendienst deed zijn zegje over de pogingen om Rusland van binnenuit in brand te zetten. Een forum vol panel-

Journalisten Oekraïne telkens voor dilemma

discussies, luidde de aankondiging. Maar de moderators zagen slechts tijd voor een paar korte vragen. „U kunt ook in de coulissen vragen stellen.”

Op zo een strak geregisseerd evenement is het interessanter wat níet aan bod komt. Zo werd duidelijk dat Kiev vol inzet op drones van eigen bodem. Maar kunnen die het zware geschut vervangen waarvoor Oekraïne afhankelijk is van het Westen? Ik richtte mijn pijlen achter de coulissen op de minister die deze binnenlandse wapenproductie moet opvoeren. In de rij ontmoette ik een Oekraïense onderzoeksjournalist. „Drones zijn niet het belangrijkste, nu Rusland ook Iraanse raketten krijgt”, verzuchtte deze collega. Hij wilde de minister vragen of Oekraïne eigen luchtafweersystemen ontwikkelt, maar die vraag bleef onbeantwoord. Luchtafweer is een moeilijker en bovendien geheimer vraagstuk dan de drones. „Die ontwikkeling duurt 5 tot 10 jaar.”

De jongeman begrijpt dat Oekraïense regeringsleden tegenover de buitenlandse pers aan de overwinning blijven vasthouden, maar zou graag zien dat ze tegen landgenoten wat meer het achterste van hun tong laten zien. Hij onthulde zelf een aankoopshandaal dat bijdroeg aan de val van de vorige minister van Defensie, maar ging met zijn collega's pas over tot publicatie toen het ministerie niets met de bevindingen deed. Zo balanceert ook de Oekraïense pers tussen het onthullen van de waarheid en de noodzaak tot eenheid. „90% van mijn info kan ik niet publiceren. Ik ben een burger van Oekraïne.”